

УДК 78.03:784.03

DOI 10.32461/2226-3209.1.2026.356310

Цитування:

Шалькевич Ю. В., Купчинська Н. Л., Крылова Т. В. Репертуарна політика хорових колективів України в сучасних соціокультурних умовах. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2026. № 1. С. 341–346.

Shalkevych Yu., Kupchynska N., Krylova T. (2026). Repertory Policy of Choral Groups of Ukraine in the Socio-Cultural Conditions of Contemporary Time. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 1, 341–346 [in Ukrainian].

Шалькевич Юлія Вікторівна,
старший викладач кафедри співу
та хорового диригування
Київської муніципальної академії
музики імені Р. М. Глієра
<https://orcid.org/0009-0001-5724-3076>
salkevicultura@gmail.com

Купчинська Надія Леонідівна,
викладач кафедри співу
та хорового диригування
Київської муніципальної академії
музики імені Р. М. Глієра
<https://orcid.org/0009-0006-3446-7209>
kupchynska1976@gmail.com

Крылова Тетяна Вікторівна,
викладач кафедри співу
та хорового диригування
Київської муніципальної академії
музики імені Р. М. Глієра
<https://orcid.org/0009-0000-8590-8867>
krylova1958@gmail.com

РЕПЕРТУАРНА ПОЛІТИКА ХОРОВИХ КОЛЕКТИВІВ УКРАЇНИ В СУЧАСНИХ СОЦІОКУЛЬТУРНИХ УМОВАХ

Метою статті є аналіз особливостей репертуару хорових колективів України в сучасних соціокультурних умовах та визначення основних тенденцій його розвитку. **Методологія дослідження** ґрунтується на комплексному аналізі репертуару та концертної діяльності українських хорових колективів, включаючи історико-типологічний та соціокультурний підходи. **Наукова новизна** полягає у дослідженні репертуарної політики українських хорових колективів як чинника збереження культурної ідентичності та адаптації до соціокультурних викликів сучасності. **Висновки.** Наразі репертуарна політика українських хорових колективів характеризується кількома важливими тенденціями: поєднання різних історичних епох у концертних програмах, адже багато хорових проєктів об'єднують музику різних періодів – від давньої духовної музики до сучасних композицій; розширення жанрового спектра, коли до репертуару включаються духовні концерти, кантати, вокально-симфонічні твори, а також обробки народних пісень; використання мультимедійних технологій, адже сучасні хорові колективи активно використовують цифрові платформи, онлайн-концерти та віртуальні хорові проєкти, що дає можливість розширити аудиторію слухачів; реакція на суспільні події, наприклад, у період російсько-української війни у репертуарі з'являється значна кількість патріотичних творів, що відображають сучасні історичні події та сприяють консолідації суспільства. Особливої уваги потребує адаптація хорового мистецтва до умов війни: дистанційні репетиції, онлайн-концерти та мобільні виступи дають змогу зберігати виконавську майстерність, залучати переселенців і молодших учасників. Така репертуарна політика стає не лише мистецьким, а й соціокультурним інструментом підтримки національної ідентичності та духовного стану українського суспільства в надскладних умовах.

Ключові слова: хорове мистецтво, хорові колективи, репертуарна політика, соціокультурні умови, війна в Україні.

Shalkevych Yuliia, Senior Lecturer, Department of Voice and Choral Conducting, R. Glier Kyiv Municipal Academy of Music; Kupchynska Nadiia, Lecturer, Department of Vocal Performance and Choral Conducting, R. Glier Kyiv Municipal Academy of Music; Krylova Tetiana, Lecturer, Department of Vocal Performance and Choral Conducting, R. Glier Kyiv Municipal Academy of Music

Repertory Policy of Choral Groups of Ukraine in the Socio-Cultural Conditions of Contemporary Time

© Шалькевич Ю. В., 2026. CC BY 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

© Купчинська Н. Л., 2026. CC BY 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

© Крылова Т. В., 2026. CC BY 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

The purpose of the article is to analyse the features of the repertoire of choral groups of Ukraine in modern socio-cultural conditions and to determine the main trends in its development. **The research methodology** is based on a comprehensive analysis of the repertoire and concert activities of Ukrainian choral groups, including historical-typological and socio-cultural approaches. **The scientific novelty** lies in the comprehensive study of the repertoire policy of Ukrainian choral groups as a factor in preserving cultural identity and adapting to the socio-cultural challenges of modernity. **Conclusions.** Currently, the repertoire policy of Ukrainian choral groups is characterized by several important trends: the combination of different historical eras in concert programmes, as many choral projects combine music from different periods – from ancient sacred music to modern compositions; expansion of the genre spectrum, when the repertoire includes spiritual concerts, cantatas, vocal and symphonic works, as well as arrangements of folk songs; use of multimedia technologies, as modern choral groups actively use digital platforms, online concerts and virtual choral projects, which allows to expand the audience of listeners; reaction to social events, for example, during the Russian-Ukrainian war, a significant number of patriotic works appeared in the repertoire, reflecting modern historical events and contributing to the consolidation of society. Special attention is required to adapt choral art to the conditions of war: remote rehearsals, online concerts, and mobile performances allow maintaining performing skills, to attract displaced persons and younger participants. Such repertoire policy becomes not only an artistic, but also a socio-cultural tool for supporting national identity and the spiritual state of society.

Keywords: choral art, choral groups, repertoire policy, socio-cultural conditions, war in Ukraine.

Актуальність теми дослідження. Хорове мистецтво традиційно займає важливе місце у музичній культурі України, виконуючи не лише естетичну, а й соціокультурну та просвітницьку функцію. Хорові колективи виступають важливими носіями музичної традиції, поєднуючи професійні та аматорські форми творчості, залучаючи широкі верстви населення до культурного життя. В умовах глобалізації та суспільно-політичних трансформацій роль хорових колективів нашої країни значно зростає, адже вони сприяють збереженню національної культурної спадщини та популяризації української музики у світі.

Крім того, сучасні соціокультурні умови, зокрема цифровізація культурного простору, активізація міжнародних мистецьких контактів та воєнні виклики, впливають на організацію концертної діяльності та формування репертуару хорових колективів. Це зумовлює необхідність переосмислення принципів репертуарної політики, зокрема в контексті її адаптації до нових умов функціонування музичного мистецтва. Що, у свою чергу, потребує дослідження репертуарних реалій хорів у світлі останніх тенденцій.

Аналіз досліджень і публікацій. Проблеми розвитку хорового мистецтва, зокрема репертуарної політики хорових колективів, досліджували українські музикознавці та культурологи. Загальні питання аматорського хорового мистецтва розглянуто у працях П. Андрійчука, який підкреслює значення народнопісенної традиції як основи репертуару більшості українських хорових колективів [1]. Різні аспекти сучасної хорової практики та її репертуарних параметрів досліджують І. Тилик та В. Лисенко, які наголошують на важливості концептуального підходу до формування концертних програм та

поєднання музичних творів різних епох і стилів [10]. Окремі питання розвитку хорового мистецтва та виконання старовинної вокальної музики аналізують М. Григор'єва та О. Лігус, підкреслюючи актуальність історично сформованого виконавства у сучасному репертуарі українських вокальних ансамблів і хорів [3]. Ю. Воскобойнікова та Р. Толмачов аналізують стан українського дитячого хорового виконавства в умовах повномасштабної російсько-української війни. Робота окреслює проблемне поле для подальших наукових досліджень розвитку дитячого хорового виконавства в умовах воєнного часу [2]. Т. Коробка досліджує вплив сучасних мультимедійних технологій на діяльність академічних хорових колективів. Авторка аналізує використання цифрових платформ, соціальних мереж і онлайн-трансляцій у популяризації хорового мистецтва та розширенні комунікації з аудиторією. Окреслено нові можливості для репертуарної політики, концертної практики та менеджменту хорових ансамблів. Підкреслено значення мультимедійних інструментів для адаптації хорових колективів до умов інформаційного суспільства [6]. Дисертаційне дослідження Є. Лазаревич присвячене аналізу діяльності М. Антоновича та створеного ним Візантійського хору у контексті розвитку європейського хорового мистецтва другої половини ХХ ст. У роботі досліджуються історичні передумови формування колективу, особливості його виконавської манери та репертуару. Авторка доводить вагому роль колективу у популяризації східнохристиянської музичної традиції в європейському культурному просторі [8]. О. Сбітнева аналізує процеси відродження дитячого хорового виконавства в Україні у ХХІ ст. та роль у цьому освітніх інституцій,

мистецьких колективів і культурних ініціатив. Висвітлюються педагогічні підходи, які сприяють формуванню вокально-хорових навичок та естетичному вихованню, підкреслюється значення дитячого хорового мистецтва для збереження національних музичних традицій [9].

Метою статті є аналіз особливостей репертуару хорових колективів України в сучасних соціокультурних умовах та визначення основних тенденцій його розвитку.

Виклад основного матеріалу. У контексті хорового мистецтва репертуар хору – це перелік творів, які колектив вивчає, виконує на концертах або використовує у навчальному процесі. До нього можуть входити різні жанри та стилі: народні пісні та їхні обробки; духовна музика; твори класичних композиторів; сучасні хорові композиції; великі вокально-симфонічні твори (ораторії, кантати тощо).

Репертуар формується з урахуванням кількох чинників: художніх цілей колективу; рівня підготовки виконавців; традицій хорової школи; тематики концертних програм; соціокультурних реалій.

Отже, репертуар є важливим показником творчого напрямку та художнього рівня хорового колективу, адже саме через нього розкривається його стиль, ідейна спрямованість, професійні можливості, зокрема вміння адаптуватися до вимог часу.

Формування репертуарної політики українських хорових колективів значною мірою базується на національних музичних традиціях. Недарма важливе місце у репертуарі займають обробки українських народних пісень, які відображають історичний досвід та духовні цінності українського народу. Саме народнопісенна творчість становить основу діяльності багатьох аматорських і професійних хорових колективів [1, 45]. Така музика у сучасному репертуарі українських хорів сприяє формуванню історичної свідомості виконавців та слухачів [3, 30].

Окрім народної музики, важливу роль відіграють твори класиків української композиторської школи, серед яких вагоме місце займають хорові композиції М. Леонтовича, К. Стеценка, М. Лисенка. Їхні твори не лише становлять основу навчального і концертного репертуару, а й формують національний стиль українського хорового співу, закладаючи традиції мелодико-гармонічного мислення, особливості української ритміки та хорової інтонації. Ці композиції поєднують глибоку духовну насиченість із багатством народнопісенної

спадщини, що дає змогу хорам передавати національний колорит і створювати автентичне емоційне звучання на сцені. Крім того, творчість класиків української хорової школи слугує орієнтиром для сучасних композиторів, які черпають з неї натхнення для розвитку нових стилістичних і технологічних підходів у хоровому мистецтві [3, 29].

«Розвиток хорового мистецтва у другій половині ХХ – початку ХХІ століття відзначається активною взаємодією традиційного та сучасного репертуару» [1, 50], – констатують дослідники. Тому важливою тенденцією розвитку сучасної репертуарної політики є активне включення до концертних програм творів сучасних композиторів. Це сприяє оновленню виконавської практики та розширенню стилістичних можливостей хорового мистецтва [5, 78].

Значну роль у формуванні сучасного українського хорового стилю відіграють Є. Станкович, О. Яковчук, І. Алексійчук, І. Небесний, Т. Яшвілі та ін. Їхні твори формують новий стиль сучасної хорової музики, поєднують традиційні українські мотиви з сучасними гармонічними і текстурними прийомами, створюючи новий естетичний простір виконання хорової музики [6, 102].

Сучасні композитори часто експериментують із формою, тембровими поєднаннями та драматургією музичних творів, що сприяє появі нових художніх концепцій у хоровому мистецтві [4, 134].

Варто відзначити діяльність хорових колективів в умовах війни, коли розширилися основні виклики їх функціонування: безпекові обмеження, міграція учасників, дистанційні формати репетицій та концертної діяльності. Хорове виконавство є феноменом творчої взаємодії, в якій кожен учасник ансамблю впливає на кінцевий музичний результат [5, 42].

До сучасного патріотичного репертуару українських хорових колективів поступово входять твори, присвячені подіям російсько-української війни. Серед них особливу популярність здобули пісні «Місто Марії», «Stefania», «Буде весна», які отримали хорові аранжування і виконуються академічними, студентськими та аматорськими хорами на благодійних концертах і меморіальних заходах. Наприклад, пісня «Буде весна» написана у перші тижні повномасштабного вторгнення. У хорових обробках твір виконується на культурних заходах,

символізуючи надію на перемогу та відродження України.

У сучасному репертуарі українських хорових колективів значне місце займають духовні та філософські твори. Так, твір «Молитва за Україну» М. Лисенка, хоча й був написаний раніше, у період сучасної війни отримав нове звучання і часто виконується українськими хорами на благодійних концертах, меморіальних заходах та міжнародних культурних подіях як символ духовної підтримки України.

Композиції В. Польової, Є. Станковича та І. Небесного відображають актуальні суспільні переживання, пов'язані з війною, духовним спротивом та національною пам'яттю. Такі твори поєднують традиції української сакральної музики з сучасними композиційними прийомами, розширюючи художні можливості хорового мистецтва.

Наприклад, монументальний твір для хору Є. Станковича «Панахида за померлими з голоду» присвячений трагічним сторінкам української історії. У сучасному культурному контексті він набуває нового звучання і часто виконується як символ пам'яті про жертви національних трагедій і боротьби України за свободу. У сучасному духовному творі І. Небесного «Літургія миру» поєднуються традиції української сакральної музики та сучасні гармонічні засоби. У період російсько-української війни такі композиції часто звучать у концертних програмах як заклик до миру та духовної підтримки суспільства.

У цілому у період війни хорові колективи України активно адаптувалися до складних умов, зберігаючи репертуар і концертну діяльність, попри евакуацію учасників, руйнування концертних залів та обмеження на масові заходи. Багато колективів перейшли на дистанційні репетиції та онлайн-концерти, використовуючи Zoom, Google Meet та спеціальні платформи для хору. Так, Національний академічний хор України імені Г. Верьовки випустив серію онлайн-концертів патріотичного та духовного репертуару, а також колективні відео з акапельними творами та виконанням гімнів.

Хори організували мобільні виступи у безпечних місцях, часто поєднуючи їх із благодійними акціями на підтримку ЗСУ та переселенців. Незважаючи на складні обставини, професійний рівень виконавства зберігався, хори продовжували репетиції, записи та прем'єри сучасних українських творів.

Деякі хори, евакуйовані до західних регіонів України або за кордон, брали участь у

міжнародних фестивалів та культурних проєктах, популяризуючи українську музику та збираючи кошти для гуманітарної допомоги. Тобто навіть у складних умовах війни хори зберігали культурну активність, підтримують дух нації та сприяють розвитку хорового мистецтва в Україні.

Окрему нішу займає дитяче хорове виконавство, яке в Україні на початку XXI століття відроджує традиції, поєднуючи навчальну і концертну практику з вихованням духовності та культурної ідентичності [9, 225]. Активна участь дітей у хорових колективах сприяє формуванню естетичного смаку та музичної компетентності на ранніх етапах освіти [9, 228].

На жаль, в умовах війни ситуація з дитячими хорами виявилася особливо складною, оскільки значну частину талановитих учнів було евакуйовано за кордон або до інших регіонів України. Це було пов'язано як із загрозою життю, особливо в Харківській області, так і з пошуком можливості офлайн-навчання через повний перехід багатьох закладів на дистанційну форму. Унаслідок цього чисельність деяких хорових колективів суттєво скоротилася: хор хлопчиків і юнаків Київського державного музичного ліцею ім. М. Лисенка зменшився майже вдвічі, а аналогічний колектив Харківського державного музичного ліцею майже вчетверо. Водночас хори значно «помолодшали», а в окремих випадках до виступів долучалися випускники невізного віку.

Менших втрат зазнав Львівський державний музичний ліцей ім. Соломії Крушельницької, куди у 2022 р. перемістилися учні з Харкова та Одеси. Через ракетні обстріли та брак укриттів на початку війни хормейстери активно розвивали віртуальні проєкти для підтримки комунікації та морального стану співаків. Недарма хорове мистецтво відіграє важливу роль у збереженні культурної ідентичності та підтримці психологічної стійкості виконавців. Зокрема, хор Київського музичного ліцею створив онлайн-версії гімну України та молитви «Боже великий, єдиний», а харківський хор «Весняні голоси» підготував низку відеопроєктів, серед яких «Колискова» Д. Малого.

Попри складні умови, концертна діяльність дитячих хорів не припинилася. Харківський хор брав участь у заходах до 80-річчя ліцею. Хорові колективи Київського державного музичного ліцею виступали на ювілейних подіях диригентсько-хорового відділу та проводили благодійні концерти на

підтримку ЗСУ. Також були реалізовані сценічні проекти, зокрема постановки опер «Коза-Дерева» М. Лисенка та «Брундібар» Г. Красса, а учні брали участь у мюзиклах Національної оперети [2, 58–59].

Сучасні українські хори активно виконують як класичні, так і новітні твори. Це підкреслює, що сучасна хорова культура поєднує традиції та інновації у виконанні [6, 210], успішно адаптуючи давні композиції до сучасного сценічного контексту [5, 150]. Так репертуар українських хорів поєднує духовні та народні композиції із сучасними тенденціями, створюючи багатозарове та емоційно насичене звучання. Включення таких творів до концертних програм формує сучасну репертуарну політику, яка відображає актуальний стан хорового мистецтва в Україні та сприяє його подальшому розвитку. А інтеграція різних художньо-інтерпретаційних підходів дозволяє розширювати стильові та жанрові межі репертуару [10, 55]. Такий алгоритм застосування репертуарних параметрів сучасної хорової практики сприяє послідовному формуванню виконавської майстерності та художньої індивідуальності [10, 63].

Загалом сучасна українське хорове мистецтво вирізняється використанням нових музичних прийомів, текстурного звучання, нетрадиційної гармонії та національних мотивів.

До сучасних провідних колективів належать Національна капела України «Думка», Національний хор імені Григорія Верьовки, чоловіча хорова капела імені Левка Ревуцького, камерний хор «Хрещатик», Воуап Ensemble, Orea та ін. Візантійський хор М. Антоновича демонструє органічне поєднання української хорової традиції з європейськими виконавськими практиками другої половини ХХ століття, формуючи стиль, який поєднує стародавні традиції та сучасні естетичні підходи [8, 114].

Усі хори не лише зберігають традиції українського хорового мистецтва, а й сприяють поширенню сучасних авторських творів, включаючи прем'єри та фестивалі програми, а також використовують новітні цифрові технології, зокрема у комунікації, для репетицій, навчання та популяризації хорового мистецтва. Використання цифрових технологій дає змогу підтримувати високий рівень виконавської дисципліни та забезпечує інтерактивну взаємодію учасників ансамблю [7, 286–288]. Мультимедійні формати дають можливість поширювати хорову музику серед

нових аудиторій, розширюючи культурний простір виконання [7, 290].

Отже, репертуарна політика хорових колективів України в сучасних умовах формується під впливом історичних традицій, культурних трансформацій та сучасних суспільних викликів. Основу репертуару становлять українські народні пісні, духовна музика та твори класиків української композиторської школи. Водночас значну роль відіграють сучасні композиції, які розширюють художні можливості хорового мистецтва. Хорові колективи України активно інтегрують інноваційні форми концертної діяльності, поєднують музику різних епох та використовують цифрові технології. Це сприяє розвитку хорового мистецтва нашої країни та його популяризації, зокрема у міжнародному культурному просторі.

Наукова новизна полягає у комплексному дослідженні репертуарної політики українських хорових колективів як чинника збереження культурної ідентичності та адаптації до соціокультурних викликів сучасності.

Висновки. Наразі репертуарна політика українських хорових колективів характеризується кількома важливими тенденціями: поєднання різних історичних епох у концертних програмах, адже багато хорових проектів об'єднують музику різних періодів – від давньої духовної музики до сучасних композицій; розширення жанрового спектра, коли до репертуару включаються духовні концерти, кантати, вокально-симфонічні твори, а також обробки народних пісень; використання мультимедійних технологій, адже сучасні хорові колективи активно використовують цифрові платформи, онлайн-концерти та віртуальні хорові проекти, що дозволяє розширити аудиторію слухачів; реакція на суспільні події, наприклад, у період російсько-української війни у репертуарі з'являється значна кількість патріотичних творів, що відображають сучасні історичні події та сприяють консолідації суспільства.

Особливої уваги потребує адаптація хорового мистецтва до умов війни: дистанційні репетиції, онлайн-концерти та мобільні виступи дозволяють зберігати виконавську майстерність, залучати переселенців і молодших учасників. Така репертуарна політика стає не лише мистецьким, а й соціокультурним інструментом підтримки національної ідентичності та духовного стану суспільства.

Перспективи подальших досліджень включають вивчення соціальної ролі хору в

умовах війни та міграційних потоків, зокрема у різних регіонах України.

Література

1. Андрійчук П. Розвиток аматорського хорового мистецтва у контексті музичної культури України другої половини ХХ – початку ХХІ століття. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія: Музичне мистецтво*. 2020. № 3(1). С. 71–80. <https://doi.org/10.31866/2616-7581.3.1.2020.204342>
2. Воскобойнікова Ю., Толмачов Р. В. Українське дитяче хорове виконавство в умовах війни з Росією (до постановки проблеми). *Культура України*. 2024. № (84). С. 56–63. <https://doi.org/10.31516/2410-5325.084.05>
3. Григор'єва М., Лігус О. Вокальна музика давніх епох у репертуарі українських колективів кінця ХХ–ХХІ століття. *Слобожанські мистецькі студії*. 2025. Вип. 3 (09). С. 27–32
4. Даньшина Н. Специфіка виконання ренесансної вокальної музики в умовах вітчизняної хорової практики: Дис. ... канд. мистецтв-ва; спец. 17.00.03; НМАУ ім. П.І. Чайковського. Київ, 2013. 300 с.
5. Ковалик П. А. Хорове виконавство як феномен творчої взаємодії (з досвіду Київської хорової школи): Дис. ... канд. мистецтвознавства; спец. 17.00.03; Національна музична академія України імені П. І. Чайковського. Київ, 2002. 159 с.
6. Коробка Т. С. Комунікаційні аспекти хорового виконавства (на прикладі діяльності Академічного хору імені П. Майбороди Національної радіокомпанії України): Дис. ... канд. музикознавства: 17.00.03; Національна музична академія України імені П. І. Чайковського. Київ, 2015. 297 с.
7. Коробка Т. Специфіка діяльності академічних хорових колективів в умовах мультимедійних каналів комунікації. *Вісник НАКККиМ*. 2018. № 4. С. 286–290.
8. Лазаревич Є. Візантійський хор М. Антоновича в контексті європейського хорового виконавства другої половини ХХ століття: Дис. ... канд. мистецтва; спец. 17.00.03; ЛНМА ім. М. В. Лисенка. Львів, 2018. 226 с.
9. Сбітнева О. Відродження традицій дитячого хорового виконавства в Україні у ХХІ столітті. *Духовність особистості: методологія, теорія і практика*. 2022. № 1 (103). С. 223–232. <https://doi.org/10.33216/2220-6310-2022-103-1-223-232>
10. Тилик І., Лисенко В. Художньо-інтерпретаційні та репертуарні параметри сучасної хорової практики: алгоритм застосування. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія: Музичне мистецтво*. 2025. № 8(1). С. 52–69. <https://doi.org/10.31866/2616-7581.8.1.2025.331194>

References

1. Andriichuk, P. (2020). The development of amateur choral art in the context of the musical culture of Ukraine in the second half of the 20th – early 21st centuries. *Bulletin of the Kyiv National University of Culture and Arts. Series: Musical Art*, 3(1). P. 71–80. <https://doi.org/10.31866/2616-7581.3.1.2020.204342> [in Ukrainian].
2. Voskoboynikova, Y., & Tolmachov, R. (2024). Ukrainian children's choral performance in the conditions of war with Russia (before the problem was formulated). *Culture of Ukraine*, (84), 56–63. <https://doi.org/10.31516/2410-5325.084.05> [in Ukrainian].
3. Hryhorieva, M., & Lihus, O. (2025). Vocal music of ancient eras in the repertoire of Ukrainian collectives of the late 20th–21st centuries. *Slobozhanskyi Arts Studies*, 3 (09), 27–32 [in Ukrainian].
4. Danshyna, N. (2013). Specifics of performing Renaissance vocal music in the conditions of domestic choral practice: Thesis of Candidate of Arts. Ukrainian Chaikovskiy National Academy of Music [in Ukrainian].
5. Kovalyk, P. A. (2002). Choral performance as a phenomenon of creative interaction (from the experience of the Kyiv choral school). Thesis of Candidate of Arts. Ukrainian Chaikovskiy National Academy of Music [in Ukrainian].
6. Korobka, T. S. (2015). Communication aspects of choral performance (on the example of the activities of the P. Maiboroda Academic Choir of the National Radio Company of Ukraine). Thesis of Candidate of musicology. Ukrainian Chaikovskiy National Academy of Music [in Ukrainian].
7. Korobka, T. (2018). Specifics of the activities of academic choral groups in the conditions of multimedia communication channels. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 4, 286–290 [in Ukrainian].
8. Lazarevych, E. (2018). Byzantine Choir of M. Antonovych in the context of European choral performance of the second half of the 20th century. Candidate of art's Thesis. M. V. Lysenko LNMA [in Ukrainian].
9. Sbitneva, O. (2022). The revival of the traditions of children's choral performance in Ukraine in the 21st century. *Spirituality of the individual: methodology, theory and practice*, 1 (103), 223–232. <https://doi.org/10.33216/2220-6310-2022-103-1-223-232> [in Ukrainian].
10. Tylyk, I., & Lysenko, V. (2025). Artistic-interpretative and repertoire parameters of modern choral practice: an algorithm for application. *Bulletin of the Kyiv National University of Culture and Arts. Series: Musical Art*, 8(1), 52–69. <https://doi.org/10.31866/2616-7581.8.1.2025.331194> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 07.01.2026
Отримано після доопрацювання 11.02.2026
Прийнято до друку 18.02.2026
Опубліковано 31.03.2026